

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: B. G.
zastoupený JUDr. Václavem Hajšmanem, advokátem
sídlem náměstí Republiky 204/30, 301 00 Plzeň,
proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO,
140 21 Praha 4

za účasti osob zúčastněných na řízení 1) S. G., 2) D. G., 3) nezl. F. G., zastoupen zák.
zástupkyní D. G., 4) S. G., 5) B. G.

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-151281-5/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2024, č. j. OAM-9298- 46/ZR-2023, kterým byla podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území a podle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena 30denní lhůta k vycestování z území.

II. Vyjádření žalobce

2. Žalobce v žalobě namítal, že nesouhlasí s tím, že v jeho případě byly splněny podmínky ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle nichž lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a dále že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého života žalobce. Splnění první podmínky žalovaná dovozuje z kriminální minulosti žalobce a z jeho ekonomických poměrů. Pokud jde o kriminální minulost žalobce, žalovaná odkazuje na rozhodnutí Zemského soudu v Linci (Rakousko) z 21-08-2019, čj. 34 Hc 64/19v, které nabylo právní moci 04-06-2020 a dále na dva rozsudky českých soudů z let 1999 a 2006, jimiž byl žalobce odsouzen za skutky spáchané v roce 1999 a 2003. Dle žalobce však k rozhodnutím českých soudů nelze přihlížet, a to ze dvou příčin. Zaprvé, dikce § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zní: „(...) a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to (...)“. Z uvedeného plyne, že a) „dodatečnými informacemi“ mohou být pouze informace ministerstvu dosud neznámé (což odsouzení českými soudy nepochybně nejsou) a b) pouze tyto informace lze při řešení dané otázky hodnotit (viz „po jejichž vyhodnocení...“). Dodatečnými informacemi ve smyslu zákona poskytnutými Rakouskem jsou tudíž pouze informace o odsouzení žalobce rakouským soudem. Zadruhé, předmětná odsouzení českých soudů již byla před mnoha lety zahlazena. Dle § 106 tr. zák. bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2.2013, čj. 1 As 175/2012-34 vychází ze zcela jiné skutkové i právní situace, a je proto dle žalobce nepoužitelný, stejně jako náleze Ústavního soudu ze dne 16-12- 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20.
3. Žalobce v žalobě poukázal dále na to, že žalovaná důvodné nebezpečí dovozovala dále ze skutečností, že žalobce nemá v ČR žádný legální příjem, potýká se s vysokými dluhy, kdy splátky na první oddlužení s manželkou neplnil a splátky druhého oddlužení, jež jim bylo insolvenčním soudem schváleno, plní pouze jeho manželka; přetrvává tudíž značné riziko, že se bude v budoucnu pokoušet opatřit si finanční prostředky trestnou činností. Žalobce je přesvědčen, že jestliže si prostředky obstarává prací a společné dluhy s manželkou řeší zákonným způsobem, nelze mu to přičítat k tíži ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
4. Ve smyslu čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES musí jeho osobní chování představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje. Žalovaná podle žalobce v rozporu se směrnicí vychází pouze z trestní minulosti žadatele, neboť jeho argumentace ekonomickými poměry

žalobce je irelevantní. Žalobce uvedl, že čtyři roky vede řádný život, stará se o rodinu a chodí do práce – nepředstavuje reálnou ani aktuální hrozbu ve smyslu směrnice.

5. Žalobce v žalobě dále nesouhlasil s tím, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Trestná činnost, za kterou byl odsouzen rakouským soudem je závažná, avšak zároveň mu prospívá, že byl podmíněně propuštěn, tedy choval se ve výkonu trestu odpovídajícím způsobem. Žalobce nemá ve výpise z evidence rejstříku trestů záznam, a je tedy ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců trestně zachovalý, neporušil žádná pravidla cizineckého práva, v ČR se zdržuje 34 let, léčí se s vysokým tlakem a vysokou hladinou cholesterolu v krvi. Má v České republice manželku, družku a tři děti, všichni mají státní občanství České republiky a s ohledem na poměry v Kosovu je jejich případné přesídlení do země původu žalobce absolutně nereálné. Veškeré sociální, kulturní a jakékoli jiné vazby má účastník řízení v České republice, v Kosovu žalobce pouze cca 1x ročně navštěvuje matku. Ekonomické poměry žalobce a jeho manželky nejsou ideální, avšak jsou řešitelné a zákonným způsobem je řeší.
6. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28-11-2008, čj. 5 Azs 46/2008- 71 je podle žalobce v dané věci neaplikovatelný, protože v něm NSS dovodil, že nepřiměřeným zásahem do rodinného života by byl pouze případ, kdy by si cizinec na území ČR vytvořil takové rodinné či osobní vazby, že nepřiměřenou by byla již samotná nutnost vycestování (což v dané věci, na rozdíl od případu žalobce, vůbec nepřicházelo v úvahu). Žalobce namítal, že žalovaná nevyslechla manželku a děti žalobce. Vzhledem k § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců odporuje podle žalobce postup žalované § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán měl podle žalobce výsledkem rodinných příslušníků žalobce zjistit, jaké zde má rodinné vazby. Nadto podle žalobce závěru žalované, že „těžiště života žalobce se nachází v ČR“, odporuje tvrzení žalované, že se žalobce sociálně ani ekonomicky neintegroval.
7. K tvrzení žalované, že rozhodnutí nezakazuje styk s nezletilým synem, žalobce v žalobě uvedl, že v důsledku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a zařazení žalobce do SIS mu bude vstup do schengenského prostoru, a tedy i na území České republiky, odepřen. Potom by byl zcela vyloučen nejen osobní styk žalobce s nezletilým F., ale i výkon jeho rodičovské odpovědnosti ve smyslu § 858 obč. z., zahrnující souhrn všech práv a povinností mezi rodiči a dětmi. Poukazuje-li žalovaná na to, že žalovaná si bude moci požádat o nižší povolení k pobytu na území, např. trvalý pobyt, tak sám dodává, že k tomu může dojít až v budoucnu a s nejistým výsledkem (viz „podmínkou ale bude, aby po dostatečně dlouhou dobu žil řádným životem a prokázal tak, že již nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek“). Žalovaná si tedy podle žalobce opět odporuje, pokud tvrdí, že napadené rozhodnutí žalobci nebrání v plnění rodičovských práv a povinností, zejména mu nezakazuje styk s nezletilým synem, a současně připouští jejich odloučení na několik let. Žalobce poukázal na písemné vyjádření žalobcovy družky: „Cítím se velmi špatně jako maminka sedmiletého chlapečka, o kterém někdo rozhodl, že má vyrůstat bez přítomnosti otce. Aktivně syna podporuje ve fotbale a atletice. Za vším stojí aktivní podpora jeho otce. Je to citlivý a inteligentní kluk. Zpřetrhat tak pevné, kvalitní a šťastné pouto mezi otcem a jeho malým synem by byl zločin mnohem většího rozsahu, než jakého se kdy můj partner dopustil.“ Pokud má žalovaná za to, že napadené rozhodnutí nebude mít vliv na hrazení splátek oddlužení ani na plnění vyživovací povinnosti žalobce na nezletilého F., tak s ohledem na celkovou situaci v Kosovu spíše opak bude pravdou. Obavy žalobcovy manželky jsou podle žalobce reálné a zcela na místě a poukázal na její písemné vyjádření, podle něhož

„jako manželé máme insolveni, kterou sama nemohu bez manželovy pomoci platit. Hrozilo by její zrušení, a to by bylo pro naši rodinu likvidační.

8. Pokud žalovaná uzavírá, že zájem společnosti na tom, aby žalobce, který se opakovaně dopouštěl trestné činnosti (v ČR i v jiném státě EU), již nepožíval výhod trvalého pobytu na území, převážil nad jeho aktuálními rodinnými vazbami, podle žalobce žalovaná tím dala zřetelně najevo, že nesprávně směšuje posuzování důvodů ke zrušení povolení k trvalému pobytu s posuzováním přiměřenosti takového opatření. Přitom ze zákona je třeba nejprve posoudit, zda osobní chování dotyčného představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společností, a pokud ano, nastupuje posouzení proporcionality mezi potenciálním zrušením povolení k trvalému pobytu a zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalovanou uváděné kritérium „zájem společnosti“ zákon nepoužívá. Žalovaná podle žalobce soustavně ignoruje, že samotná trestní minulost žalobce není zákonným důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu a že se naopak musí zabývat tím, zda jeho osobní chování představuje reálné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společností do budoucnosti.
9. V replice žalobce navrhl výsledky své manželky, družky, její matky a žalobcova s zletilého syna.

III. Vyjádření žalované

10. *Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a odkázala na napadené rozhodnutí s tím, že žalobce byl na území Rakouska odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 4 roky a 6 měsíců let a k vyhoštění z území Rakouska. V lednu 2022 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a vyhoštěn do vlasti. Stanovená doba expirace založeného záznamu v SIS je dne 24. 1. 2025. Důvodem odsouzení žalobce v Rakousku byla drogová kriminalita, které se v minulosti dopustil i na území ČR a byl za ni taktéž odsouzen, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let. Podle žalované vzhledem k tomu, že se žalobce opakovaně dopustil závažného protiprávního jednání a je nadále veden v evidenci SIS, lze mít za to, že stále trvá riziko, že by mohl při svém pobytu v ČR či na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná ve věci hodnocení trvajících rizika možného narušení veřejného pořádku žalobcem vzala v potaz jeho trestní minulost (trestná činnost spáchaná na území v roce 1999 a 2006), současnou neuspokojivou finanční situaci žalobce, jakožto i fakt, že nad svým jednáním nevyjádřil žádnou lítost. Je rovněž zřejmé, že žalobce v páčání trestné činnosti neodradily ani jeho rodinné vazby, které si na území vytvořil, byť si musel být vědom, že takového jednání může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění na území.*
11. Žalovaná dále připomněla, že žalobce je státním občanem Republiky Kosovo a jeho další, byť občasný, osobní kontakt s rodinnými příslušníky není vyloučen, neboť obě země dělí cca 1 400 km. Se svojí rodinou může být žalobce i v každodenním kontaktu, a to prostřednictvím moderních komunikačních zařízení. Žalobce tedy napadeným rozhodnutím nebude vyloučen z výchovy jeho zapříčinil sám žalobce. Prostředky k obživě rodiny, jakožto i prostředky na pravidelné splátky oddlužení, může žalobce nepochybně získávat prací i ve své vlasti a rodině je posílat do České republiky. V budoucnu, prokáže-li žalobce, že již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, může pobytové oprávnění na území opět získat (např. povolení k přechodnému pobytu).

IV. Vyjádření osob zúčastněných

12. Manželka S. G., zletilý syn B. G. a zletilá dcera S. G. uvedli, že doufají, že řízení dopadne v prospěch manžela a otce rodiny, aby mu bylo umožněno zůstat zde s rodinou, kde žije již víc jak 30 let, jeho vazby jsou tu víc jak jasné a všichni ho tu potřebují.
13. Manželka S. G. dále i přes osobní potíže v manželství, včetně žalobcova vztahu mimo manželství, považuje jeho přítomnost zde za zásadní. Mají spolu společnou insolvenci, kterou bez jeho účasti není schopna sama splácet. Jeho pobývání v České republice je proto důležité nejen pro rodinu, ale i z ekonomických důvodů.
14. Zároveň věří, že pobyt žalobce zde je klíčový i pro děti S. K. G. a B. G. I když už jsou dospělí, svého otce stále potřebují a mají možnost s ním trávit čas, který je pro rodinu důležitý. B. má již i vnuka, a bylo by pro všechny velmi těžké, kdyby byl nucen odejít ze země, kde vybudoval celý svůj život.
15. Družka žalobce D. G. uvedla, že žalobce byl již nucen opustit republiku a odcestovat do Kosovské republiky, čímž se jim značně zkomplikoval chod domácnosti. Vnímá to jako necitlivý zásah do života a běžného fungování jejich syna, který je na otce velmi citově vázán. Tvořit úplnou a fungující rodinu v dnešní době je více než standardem. Tento nečekaný a tvrdý zásah může mít nejen pro partnery, ale hlavně pro celou rodinu nedožrnné následky. Družka apelovala na vážnost situace a na přehodnocení rozhodnutí.

V. Posouzení soudem

16. Žalobu soud neshledal důvodnou.
17. *Podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
18. *Podle čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států) smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musejí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musejí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.*
19. *V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž se uvádí, že dne 19. 5. 2022 správní orgán na základě zjištěných informací zahájil pod sp. zn. OAM- 135306/MC-2021 konzultační řízení a vyžádal si podrobné informace k vedenému záznamu. Správní orgán dne 20. 5. 2022 obdržel sdělení*

odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia České republiky, přičemž přílohou obdržel rozhodnutí příslušných rakouských orgánů ze dne 6. 8. 2020, ze kterého vyplývá, že byl cizinec rozsudkem vydaným Zemským soudem v Linci dne 21. 8. 2019 pod č. j. 34 Hc 64/19v (rozhodnutí nabylo právní moci 4. 6. 2020) odsouzen ve věci trestného činu obchodování s návykovými látkami k trestu odnětí svobody na dobu 4 let a 6 měsíců. Z výše uvedeného důvodu bylo účastníku řízení vydáno výše uvedené rozhodnutí o navrácení, taktéž byla v této věci rozhodnutím přípustná deportace účastníka řízení do Kosovské republiky a cizinci byl rovněž uložen časově neomezený zákaz vstupu na území Rakouské republiky. Podle Ministerstva vnitra již ze samotného čl. 24 Nařízení Rady Evropské unie č. 1987/2006, je patrné, že odvolatel nemohl být vložen do SIS jako státní příslušník třetí země, pokud by nesplňoval podmínku, že jeho přítomnost na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Zmínilo i trestní minulost odvolatele na území, kde byl v jednom případě (rok 1999) pravomocně odsouzen za nedovolené ozbrojování k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců a ve druhém případě (rok 2009) byl za drogovou kriminalitu odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let. Oba tyto tresty jsou již zahlazeny a odvolatel ve výpisu rejstříku již žádný záznam nemá. K osvědčení se odvolatele v případě jeho druhého odsouzení došlo dne 25. 3. 2016. Trestnou činnost (drogová kriminalita) na území Rakouska odvolatel spáchal v roce 2017 a byl za ni pravomocně odsouzen dne 4. 6. 2020. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí vyjádřilo i k pracovním aktivitám odvolatele na území. Dne 8. 12. 2023 z insolvenčního rejstříku zjistilo, že soud rozhodl o úpadku odvolatele a jeho manželky a bylo jim dne 22. 3. 2018 povoleno oddlužení. Výše zjištěných pohledávek manželů dosahovala částky 890 722 Kč. Krajský soud v Plzni dne 24. 5. 2023 rozhodl o zrušení schválení oddlužení a insolvenční řízení zastavil, neboť manželé neplnili podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení. V rámci správního řízení bylo Ministerstvem vnitra zjištěno, že manželům bylo následně povoleno opětovné oddlužení. Ačkoliv je v současné době bez záznamu v rejstříku trestů, nelze o něm podle správního orgánu prvního stupně uvažovat jako o osobě, od které nehrozí důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku, a to právě s ohledem na trestní minulost odvolatele, která je Ministerstvu vnitra známa (opis z evidence rejstříku trestů). Žalobce se dlouhodobě pohybuje v kriminálním prostředí narkotik, z něhož si také opatřoval finanční prostředky k obživě (prodej drog). V minulosti uložené tresty na něj neměly žádný výchovný vliv a nelze tak očekávat nápravu odvolatele do budoucna. Dle Ministerstva vnitra žalobce představuje stále nebezpečí pro veřejný pořádek, čemuž svědčí i skutečnost, že je Rakouskem zařazen do evidence SIS.

20. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná dále poukázala na obsah rozhodnutí o vyhoštění z Rakouska ze dne 6. 8. 2020, podle něhož z rozhodnutí o vyhoštění je zřejmé, že odvolatel se na území Rakouska dopustil závažné trestné činnosti (drogová kriminalita), za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V případě odvolatele nebyly shledány ani žádné polehčující okolnosti. Jako přítěžující okolnost byly uznány předchozí tresty, souběh dvou trestných činů a mnohonásobné překročení 25násobku mezního množství drogy při nabídce. Při rozhodování ve věci vyhoštění bylo také přihlédnuto i k tomu, že odvolatel byl v minulosti ve 2 případech odsouzen na území České republiky. Pobyt odvolatele na území Rakouska byl tamními státními orgány vyhodnocen jako reálné, současné a závažné ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti.
21. Komise ve věci výkladu neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“, tak jako Ministerstvo vnitra, odkázala na usnesení NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, ve

kterém rozšířený senát tohoto soudu při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ dospěl mj. k závěru, že „narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ a že „je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje také neurčitý právní pojem „důvodné nebezpečí“, a proto ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení nestačí prokázat, že odvolatel v minulosti narušil veřejný pořádek závažným způsobem (o tom není žádných pochyb), ale je nutné, aby Ministerstvo vnitra učinilo úvahu, zda jsou informace opatřené k odvolateli způsobitelné založit důvodné nebezpečí, že by mohl veřejný pořádek narušit závažným způsobem v budoucnu.

22. Dle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ze dne 31. 1. 2006 ve věci C-503/03 *Komise Evropského společenství proti Španělskému království* nemůže smluvní stát pořádit záznam do Schengenského informačního systému o státním příslušníku třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Soudní dvůr EU přitom již pouhý záznam o státním příslušníku třetí země považuje za nepřímý důkaz existence, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Nicméně tento nepřímý důkaz je dle Soudního dvora EU třeba potvrdit informacemi umožňujícími členskému státu, který konzultuje v rámci Schengenského informačního systému, aby konstatoval, že přítomnost zúčastněné osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti (viz rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2 A 24/2023-32, ze dne 19. 9. 2024).
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí také poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, podle něhož podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivce byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.
24. Na základě toho žalovaná konstatovala, že Ministerstvo vnitra svoji úvahu o „trvajícím důvodném nebezpečí“ narušení veřejného pořádku opřelo nejen o výše uvedené rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020, ale i o další zjištění k osobě odvolatele, tj., že byl v minulosti na území České republiky ve 2 případech pravomocně odsouzen za závažnou trestnou činnost (trestný čin nedovoleného ozbrojování a trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů).
25. Komise v této souvislosti odkázala např. na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 1 As 175/2012, v němž soud uvedl: „Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, že ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku. Nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí,

jako by nebyl odsouzen. Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlázení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu“.

26. Podle žalované opakovaná trestná činnost odvolatele v minulosti není v posuzované věci nevýznamná, a to právě s ohledem na nutnost posouzení trvalého důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany odvolatele. Právě skutečnost, že se odvolatel trestné činnosti dopustil opakovaně, totiž ukazuje na jeho inklinaci k nerespektování zákonných norem a také na to, že první odsouzení nevedlo k jeho „definitivní“ nápravě, tedy k upuštění od páčání jakékoliv další trestné činnosti. První (podmíněné) odsouzení v roce 1999 jej tedy neodradilo od páčání trestné činnosti, které se později dopustil ještě v dalších 2 případech, navíc i trestné činnosti stejného druhu (drogová kriminalita ve velkém rozsahu). Závažnosti jednání odvolatele odpovídala i doba uložených nepodmíněných trestů odnětí svobody, která na základě rozsudku Krajského soudu Plzeň ze dne 20. 2. 2006, 35T 4/2004, činila 10 let a na základě Zemského soudu Linz ze dne 21. 8. 2019 činila 4 roky a 6 měsíců. Nelze ani přehlédnout, že odvolatel již v době prvního odsouzení měl na území rodinné vazby a měl si být tedy vědom, že svým trestněprávním jednáním ohrožuje svůj pobytový statut na území. Ani tato skutečnost jej od páčání další trestné činnosti ale neodradila.
27. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí učinilo úvahu, že nemá-li odvolatel, který je v úpadku, žádný legální příjem, a navíc je v procesu, tzv. „oddlužení“, přetrvává u něj riziko trestné činnosti, za účelem získání finančních prostředků. Komise takovouto úvahu neshledala nedůvodnou, a to právě s ohledem na dlouhodobě neutěšenou finanční situaci odvolatele, kdy jeho dluhy (spolu s manželkou) činí cca 890 000 Kč. K odvolání doložené skutečnosti (čestné prohlášení matky družky odvolatele ze dne 4. 10. 2024 o finanční podpoře rodiny odvolatele ve výši 5 - 10 000 Kč měsíčně, dohody o provedení práce a pracovní smlouva nikterak neprokazují, že finanční situace žalobce je již uspokojivá, a že se nepotýká s vysokými dluhy. Současně je z doložených písemností zřejmé, že rodinu podporuje matka jeho družky a hodlá tak činit až do doby, než se jeho majetkové poměry stabilizují. Podle žalované tak současná finanční situace odvolatele nesvědčí proti závěru o trvalém nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce poslední trestnou činností (na území Rakouska) spáchal již po 1 roce od doby, kdy se na území ČR osvědčil (25. 3. 2016). Skutečnost, že nyní již 4 roky žije řádným životem tak s ohledem na zjištěné není natolik významná. Své budoucí řádné chování bude žalobce muset teprve prokázat výrazně delší dobou života na svobodě, neboť teprve v roce 2022 byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v Rakousku a následně deportován do vlasti. Do České republiky přicestoval v lednu 2023 dle protokolu o výsledku žalobce ze dne 30. 10. 2023.
28. V rozhodnutí Regionálního ředitelství Horní Rakousko ze dne 6. 8. 2020, číslo IFA/číslo řízení: 1221393302/190220312, se také uvádí, že v žádném případě u odvolatele nebyla patrná lítost nebo pocit viny. Před soudem neučinil doznání a ani tomuto úřadu nezaslal žádné stanovisko, i když byl k tomu dvakrát vyzván. Podle Komise absence lítosti odvolatele nad jeho jednáním, kterou nevyjádřil ani v podaném odvolání, taktéž vyznívá ve prospěch přijetí opatření pro ochranu veřejného pořádku.
29. K možnosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce na území žije od roku 1998 a má zde manželku a 2 dospělé děti (nar. X. a X.), dále má na území družku, s níž sdílí společnou domácnost a vychovávají jejich nezletilého syna (nar. X.). Všichni jsou státní občané České republiky. Ministerstvo vnitra v průběhu řízení vyslechlo žalobce a jeho družku. Komise je názoru, že výsledky dětí

odvolatele a jeho manželky, nebyly nezbytné pro zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Ministerstvo vnitra a ani Komise zjištěné rodinné vazby nijak nerozporují a nezpochybňují jejich aktuálnost ani pevnost. Není ani pochyb o tom, že „těžiště jeho života se nachází v České republice“. Délka pobytu v České republice nemůže převážet nad negativními okolnostmi spáchané závažné trestné činnosti. Naopak lze mít za to, že se žalobce do zdejší společnosti žádoucím způsobem neintegroval (sociálně a ani ekonomicky), ačkoliv zde žije již dlouhá léta. Dosažená doba jeho pobytu na území proto nesvědčí ve prospěch zachování trvalého pobytu na území České republiky. Jakožto cizinec trvale pobývajícím na území, si měl být i vědom případných rizik svého protiprávního jednání, tedy i rizika ztráty pobytového oprávnění. Během výslechu taktéž neuvedl, že by trpěl vážnými zdravotními obtížemi, které by jeho návrat do vlasti znemožňovaly. Bylo zjištěno, že má rodinné vazby i ve své vlasti a v současné době uvažuje o společném podnikání (přesunutí rodinného podniku nebo jeho části do České republiky). Republiku Kosovo taktéž navštěvuje. V České republice nevykonává nijak specifické zaměstnání, které by bylo vázáno jen na její území. Současné lze mít i za to, že proces „oddlužení“ nemusí být nijak narušen, neboť k hrazení stanovené částky bude povinován i po jeho vycestování do vlasti.

30. Žalobci zákaz pobytu na území České republiky udělen nebyl a v současné době splňuje i podmínku trestní záchovalosti. Není tak vyloučeno, aby v budoucnu požádal o nižší povolení k pobytu na území (např. přechodný pobyt). Podmínkou podle žalované bude, aby po dostatečně dlouhou dobu žil řádným životem a prokázal tak, že již nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek.
31. Podle žalované napadené rozhodnutí odvolateli nebrání v plnění jeho rodičovských práv a povinností, zejména mu nezakazuje styk s nezletilým synem a nebrání mu v povinnosti podílet se na jeho výživě. Kontakt s rodinnými příslušníky, kteří jsou státní občané České republiky, bude po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí realizovatelný i jiným způsobem, např. prostřednictvím bezvízového styku, návštěv ve vlasti žalobce, příp. i prostřednictvím moderních komunikačních zařízení. Nutno uvést, že ani samotná vzdálenost mezi oběma zeměmi (cca 1 400 km) neznemožňuje pravidelné, byť občasné návštěvy rodiny. Nemožné není ani přesídlení rodiny odvolatele z České republiky do jeho vlasti, pokud by takovéto řešení bylo pro jeho rodinné příslušníky přijatelné. Zájem společnosti na tom, aby žalobce, který se opakovaně dopouštěl trestné činnosti (v ČR i v jiném státě EU) již nepožíval výhod trvalého pobytu na území, tak převážil nad jeho aktuálními rodinnými vazbami na území, které jsou udržitelné i v případě jeho pobytu mimo území, resp. v zemi jeho původu.
32. Toto shrnutí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelné a dostatečně a přesvědčivě zdůvodněné. Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, že se správní orgány zabývaly i tvrzeními žalobce, obsaženými v žalobě. S jejich argumentací se soud ztotožňuje, a to jak ohledně důvodů, na základě nichž trvá nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tak i ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
33. Závěr, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, lze podle názoru soudu opřít i o skutečnost, že žalobce byl v minulosti 3x odsouzen za závažnou činnost. K zahrazenému odsouzení lze přihlídnout, dle názoru soudu správní orgán správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 1 As 175/2012.

Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je podle názoru obdobné a srovnatelné s rozhodováním o žádosti o povolení trvalého pobytu, neboť v obou případech jde o stejný dlouhodobý pobytový status.

34. Soud neuznal ani žalobní tvrzení, podle něhož argumentace žalobcovými ekonomickými poměry v rozhodnutích správních orgánů je irelevantní, jelikož žalobce 4 roky vede řádný život, stará se o rodinu a chodí nyní i do práce. Naopak se soud ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobcův vysoký dluh, nutnost dalšího rozhodnutí o oddlužení pro neplnění podmínek prvního rozhodnutí zakládá spolu s opakovanou trestnou činností důvodnou obavu z toho, že u žalobce trvá nebezpečí, že závažným způsobem opět naruší veřejný pořádek. Správní orgány správně poukázaly na okolnost, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl, i když měl na území ČR rodinu, tudíž ho ani tato okolnost neodrazovala od páchání trestné činnosti. Okolnost, že má zde rodinu, není v případě žalobce zárukou, že již nebude jako dosud závažným způsobem porušovat právní předpisy.
35. Dle názoru soudu správní orgány nepochybily ani v otázce přiměřenosti rozhodnutí co do zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce potvrdil, že jeho zdravotní stav není takový, že by znemožnil jeho cestování do země původu, naopak žalobce uvedl, že do Kosova jedenkrát ročně jezdí navštěvovat matku. To také znamená, že i v zemi své státní příslušnosti má nadále vazby na blízké osoby. Přestože správní orgány správně uvedly, že těžiště rodinného života má žalobce v ČR, neznamená to, že by nebylo možné napadené rozhodnutí vydat. Žalobce páchal opakovaně závažnou trestnou činnost a musel tedy počítat i s tím, že mu hrozí zrušení trvalého pobytu a s tím možné omezení v rodinném životě. Od páchání trestné činnosti ho to však neodradilo. Není vyloučeno, aby se členové rodiny s žalobcem nadále stýkaly, a to i osobně, např. návštěvami rodiny v jeho zemi původu.
36. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy výsledky jeho manželky a zletilého syna, pro nadbytečnost, neboť rodinný život žalobce byl dostatečně zjišťován ve správním řízení. S manželkou a zletilým synem žalobce nežije, bydlí s nezletilým synem a s družkou, která byla vyslechnuta ve správním řízení stejně jako žalobce. Prohlášení matky družky o tom, že rodinu finančně podporuje, je rovněž součástí spisu. Zjištění žalobcových rodinných poměrů tak má soud za dostatečně prokazané a žalobce ani neuváděl, jaké nové skutečnosti by měly být navrženými důkazy prokazovány.
37. Při novém ústním jednání před krajským soudem se vyjádřila družka žalobce D. G. Z jejího vyjádření vyplynulo, že žalobce se v současné době již nenachází v ČR. Družka uvedla, že odloučení ona a syn nesou těžce, sama kvůli tomu užívá léky. Dokud byl žalobce přítomen v jejich domácnosti, staral se o syna tak, že ho zejména doprovázel na fotbalové tréninky apod.
38. Soud k tomuto uvádí, že družka byla vyslechnuta již ve správním řízení a na základě toho bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu žalobce a okolnosti společného soužití s žalobcem byly proto již známy správním orgánům a zohledněny v napadeném rozhodnutí.
39. Soud dále připomíná, že judikatura, která je obsažena v žalobě ve vztahu k vyhoštění, se netýká daného případu, protože se nerozhoduje o vyhoštění. Žalobci pouze bylo pouze zrušeno to nejvyšší pobytové oprávnění, tedy právo na trvalý pobyt v důsledku jeho opakovaného trestněprávního jednání.
40. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dle názoru soudu správně dovodil, že doba od propuštění žalobce není tak dlouhá, aby bylo zcela nemožné vydat napadené

rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Ke zrušení trvalého pobytu nedošlo pouze, se uvádí v žalobě, kvůli odsouzení z roku 1999 a 2006. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely především z novějšího odsouzení, ke kterému došlo v Rakousku a jež vyústilo v podmíněčné propuštění v roce 2022. Soud připomíná, že se jedná o relativně nedávný pobyt žalobce ve výkonu trestu a jeho družka se synem i v tehdejší době rovněž zvládli dlouhodobé odloučení od žalobce.

41. Jelikož je zřejmé, že žalobce žalobou napadené rozhodnutí respektoval a je aktuálně mimo Českou republiku, je dle názoru soudu dobře možné, že se žalobce opět brzy se svojí rodinou bude moci v ČR vídat, ovšem nikoliv na základě dlouhodobého pobytu, který by mu umožnil v ČR legálně pracovat. neboť v rámci takového pobytu zde závažným způsobem a opakovaně porušoval české zákony. O ten nejvyšší bytový statut, trvalého bydliště, pobytu, se žalobce připravil svým chováním nerespektujícím právní řád České republiky. Rovněž družka se synem mohou žalobce navštívit v jeho zemi, neboť Kosovo je relativně nedaleký evropský stát.
42. Totéž platí i ohledně možností dalšího rozvíjení vztahů žalobce s jeho zletilými dětmi S. a B. G. a s žalobcovým vnukem, jichž se tito ve svém vyjádření dovolávají. Zletilé děti nejsou na žalobci závislé a mohou navštívit žalobce v jeho zemi, popř. do doby získání jiného bytového oprávnění ze strany žalobce je rovněž možné využívat kontakt na dálku prostřednictvím elektronických zařízení.
43. Manželka žalobce zdůrazňuje potřebu pobývání žalobce v ČR z ekonomických důvodů. Mají spolu společnou insolvenci, kterou bez jeho účasti není schopna sama splácet. Soud k tomu uvádí, že žalobce se na společných závazcích může podílet, když bude vydělávat legálním způsobem finanční prostředky v zemi původu.
44. Soud neuznal žalobní námitku, podle níž nebylo správními orgány zkoumáno, zda žalobce představuje nadále nebezpečí pro veřejný pořádek. Dle názoru je toto v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněno, a to nejen již spáchanou opakovanou trestnou činností žalobce, nýbrž také rizikem tíživé ekonomické situace žalobce, který je v insolventní, tedy není schopen splácet všechny své závazky. Tím se zvyšuje riziko nového nezákonného jednání, obstarávání prostředků jinak, než legálně. V daném případě se proto soud ztotožnil se žalovaným, že převažuje zájem na ukončení trvalého pobytu žalobce.
45. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

VI. Náklady řízení

46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
47. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v daném případě nenastalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 1. prosince 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně